

SIMON, DIE PETRUS WERD 4.

Veel van die krachten, die gedaan zijn in die dorpen daar boven het meer van Galilea, zijn gedaan in aanwezigheid van de discipelen. Ook Petrus zal er ongetwijfeld bij zijn geweest. Het was al begonnen met de genezing van zijn schoonmoeder. Dan komt er enige tijd later een man, Jairus genaamd, naar de Heere toe en vraagt of Hij naar zijn dochter wil komen. Ze is twaalf jaar oud. Het is zijn enige dochter, maar ze is ernstig ziek.

De Heere gaat gelukkig voor die vader en het kind met hem mee. Het is echter geweldig druk. De mensen verdringen zich om de Heere. Waarschijnlijk was het een nieuwsgierige menigte. 'Wat zal Hij daar nu weer mee gaan doen', zullen ze wel gedacht kunnen hebben. Het ging die mensen misschien meer om de sensatie dan om dat zieke meisje.

Ja mijn lezer, zo gaat het soms hoor. Tussen die menigte loopt ook nog zo'n vrouw, die altijd wat heeft. Zo wordt dat dan gezegd. Ze schijnt wel wat te hebben, maar wat? We weten het niet. Misschien hoopt ze door Hem genezen te worden. In Lucas 8:43-48 lezen we: 'En een vrouw, die sinds twaalf jaren aan bloedvloeiing leed en door niemand kon genezen worden, kwam van achteren tot Hem en raakte de kwast van zijn kled aan, en terstond hield haar vloeïing op.'

En Jezus zeide: 'Wie is het, die Mij heeft aangeraakt?' En terwijl allen het ontkenden, zeide Petrus: 'Meester, de scharen drukken en verdringen U.' Maar Jezus zeide: 'Iemand heeft Mij aangeraakt, want Ik heb kracht van Mij voelen uitgaan.' Toen de vrouw zag, dat zij niet onopgemerkt bleef, kwam zij bevend nader, viel voor Hem neer en vertelde Hem, voor al het volk, om welke reden zij Hem aangeraakt had en dat zij terstond beter was geworden. En Hij zeide tot haar: 'Dochter, uw geloof heeft u behouden, ga heen in vrede.'

In deze korte geschiedenis zijn er drie personen, waar we even over na willen denken. In de 1^e plaats de Heere Jezus. De profeet Jesaja schrijft al van Hem in Jesaja 53, dat Hij geen gedaante noch heerlijkheid had. Dat is toch wat, mijn lezer. Het is de onbegrijpelijk grote en heilige God, Die mens is geworden om zo aan ons gelijk zijnde in niets opvalt. Een heel gewone man, en zijn vak, waar Hij de kost mee verdiende, was timmerman. Wat moet dat betekend hebben voor sommigen van Zijn discipelen, die bij Zijn doop geweest zijn in de

Jordaan en daar die stem uit de hemel gehoord hebben, Die sprak: 'Gij zijt Mijn Zoon, de geliefde, in U heb ik Mijn welbehagen.'

Petrus spreekt Hem aan met 'Meester', dat is 'Rabbi.' Maar Petrus toch, snap je dan niet wie Hij is waar je naast loopt. Je broer Andreas heeft toch ook tegen jou gezegd: 'Wij hebben de Messias gevonden.' De Messias is toch een totaal andere persoon dan een rabbi, Petrus? Dat zou je toch wel kunnen weten inmiddels. Je bent toch godsdienstig opgevoed? Maar wat zegt Petrus, als de Heere vraagt: 'Wie heeft mij aangeraakt?' Dan zegt hij platgezegd: 'Dat is ook een domme vraag, de mensen verdringen zich om U heen. Het is dan toch logisch, dat iemand je aanraakt.'

Er was niemand, die nieuwsgierig was naar de mening van die visserman Simon. Hij heeft wel gelijk, maar tegelijk snapt hij er niets van. Waar bemoeit hij zich mee! Gelukkig luistert de Heere niet naar hem en keert zich om. Ik denk, mijn beste lezer, dat dit voor die zieke vrouw zo'n groot moment geweest zal zijn. Hij keert zich om! Twaalf jaar ziek en dan, Hij keert zich om. Ja, dan kan ze niet langer blijven staan en ze knielt ter plekke omringd door veel mensen neer. Het kan haar blijkbaar niets schelen, wat al die mensen daarvan vinden, nee niets. Hij geeft haar aandacht.

'Ja Heere, ik heb u aangeraakt, want ik ben al 12 jaar bloedvloeiende, daarom Heere.' Dat is wat geweest voor die vrouw, mijn lezer. Die vrouw gaat ten aanhoren van veel vreemde mensen vertellen wat haar mankeert. Zij vertelt ten aanhoren van al die nieuwsgierige mensen, mannen en vrouwen, wat voor een vrouw één van de meest intieme dingen is. Hoe groot zal de nood van die vrouw dan wel niet geweest zijn om dat te doen?

Bovendien zegt een wet uit Leviticus 15:25, dat zij onrein is, en dat alles wat zij aanraakt dan ook onrein is. Eigenlijk moest zij in afzondering leven, totdat zij naar de wet weer rein was. Voor haar duurde dit al 12 jaar. En een vrouw kan dit ook niet volhouden, het is voor haar een ernstige ziekte. Ze kan niet anders en ze wil ook niet anders. Ze heeft alles al gedaan, geprobeerd en betaald. 'Als ik Hem maar aanraak... dan', zal ze gedacht hebben.

Is het u al opgevallen dat, zij Hem aanraakt en niet andersom, zoals dat in het moderne christendom wordt gezongen en gedaan. Zo van: 'Heere raak mij aan, of de Heere raakte mij aan.' De vrouw knielt en raakte Hem in geloof aan. Dat is het evangelie van redding. Dat deed zij ongeacht haar omgeving.

Maar de Heere dan? Die had zij toch aangeraakt en volgens de wet was dus de Heere onrein door haar. Ja mijn lezer. Hij werd onrein, en dat is nou precies de 'onze schuld dragende Verlosser.' Hij, Die één geworden is met ons om ons daardoor één te maken met Hem. O, onbegrijpelijk groot wonder! Misschien is deze vrouw wel zo bekend met de Thora, waar in Exodus 30:26-30 staat, dat als iemand een priester aanraakt, men zijn heiligheid ontvangt.

Ja, zal dat het geweest kunnen zijn? We weten het niet. Wat we wel weten is, dat zij terstond gezond wordt, niet over enige tijd, maar terstond. Dat is één, en twee, ze zal haar Zaligmaker voor eeuwig blijven gezien, en drie, zij vervolgt haar levensweg met de zegen van de Heere in Lucas 8:48: 'Ga heen in vrede!'

Zoals dat vaak gebeurt, liggen vreugde en verdriet dicht bij elkaar in ons leven. Deze vrouw zal in en in gelukkig en dankbaar zijn geweest. Maar tussen de haar omringende mensen zullen er geweest kunnen zijn, die hebben lopen mopperen en zeggen: 'Wel fijn voor die vrouw, maar ondertussen is het wel zo, dat ik onrein ben, want ik heb haar ook aangeraakt. Ja, mijn lezer, er zullen altijd zulke mensen blijven, die je vreugde, blijdschap of dankbaarheid willen roven. Met opzet schrijf ik daarom hier het woord 'roven', want dat doen ze, als je niet oppast.

Ook in deze Bijbelse geschiedenis ligt het naast elkaar, want wat lezen we in vers 49-50 van Lucas 8: 'Terwijl Hij nog sprak, kwam er iemand van de overste van de synagoge met de boodschap uw dochter is al gestorven, val de Meester maar niet meer lastig, maar Jezus hoorde het en antwoordde hem: Wees niet bevreesd, geloof alleen, en zij zal behouden worden.'

Dan komen ze bij het huis van het gestorven meisje. Petrus, Johannes en Jacobus mogen ook mee het huis in. Daar is groot verdriet en dat valt ook te begrijpen. De enige dochter van die mensen, nog maar 12 jaar oud, is overleden. Wat een verdriet. 'Ze is niet overleden, maar ze slaapt', zegt dan de Heere Jezus. En wat gebeurt er? De daar aanwezige 5 mensen lachen erom als de Heere dat

zegt. Er staat in vers 53: 'En zij lachten Hem uit.' Er staat Hem hoor!

Ook Petrus was van de partij. Als even later het meisje weer leeft, dan zegt de Heere Jezus: 'Vertel het niet verder. Denk er om ik verbied het jullie om het verder te vertellen.' Nou dat is helemaal wat! Aan één kant zullen zij zich vreselijk beschaamd gevoeld hebben. Hem uitlachen is één en vervolgens zo'n wonder zien, dat een overleden meisje weer levend is geworden, dat zou je toch aan iedereen bekend willen maken. Maar nee hoor, geen sensatie. Je gaat dan zwijgend de deur weer uit en buiten staan misschien nog honderden mensen te wachten. Daar loop je dan tussen door en je mag niks zeggen. Waarom niet? Antwoord: Ze hoefden het niet te horen, want ze konden het allemaal zien.

Geloven in de oude bedeling ging dikwijls gepaard met wonderen, tekenen en zien. Er was toch door de profeten gezegd, dat de Messias zou komen en wonderen zou doen. Welnu, dat gebeurde hier steeds en dat zagen ze ook. Dat was voor hen genoeg om te kunnen geloven, dat Hij de Beloofde was.

O, maar dan ben ik zoals die ongelovige Thomas was, zou u kunnen zeggen. Nee, mijn beste lezer, daar bent u niet gelijk aan, want van Thomas wordt gezegd, eerst zien en dan geloven, maar dat heb ik niet geschreven. Als men dat echter voorstaat, dan is dat een teken van ongelof. Tegen Nicodemus wordt gezegd in Johannes 3:3: 'Als je niet opnieuw geboren wordt, dan kun je het Koninkrijk Gods niet zien.'

Wat ziet zo'n gelovige dan, wat een ander niet ziet? Hij (zij) ziet in het leven van iedere dag het handelend bezig zijn van de Heere en de leiding van de Heere en het alles van je weten. 'Hoe wordt dit leven eigenlijk gevoed', zou u kunnen vragen. Antwoord: 'Een gelovige ziet het in de Bijbel staan en ziet dat het door God gesproken woorden zijn, en daarom is dat waar.'

O, geloof maar, dat Petrus het wel had willen uitroepen, toen hij buiten het huis van Jäirus kwam: 'Mensen ze leeft weer.' Maar nee! De mensen moesten nog even blijven staan, en toen zagen ze het meisje zelf naar buiten komen.

Reken er maar op, dat er mensen bij geweest zullen zijn, die gezegd zullen hebben: 'Mensen, je gelooft het toch zeker niet, dat kind heeft gewoon diep geslapen, omdat... Dan vinden ze zelfs ook nog een oorzaak voor die slaap. Bovendien: 'Waarom mocht er niemand van ons bij zijn? Nou?' Mijn lezer, hoe groter het geloof mag zijn in uw leven, des te feller zal de tegenstander om u te keer gaan.